

FARNÍ ZPRAVODAJ

Římskokatolické farnosti Starý Rožmitál

Číslo 21 Ročník XVI

24. listopadu 2019

„Hle, přijde den, který plane jako pec, slámou se stanou všichni zpupní, všichni, kdo se dopouštějí bezbožnosti!

*Den, který přijde, je spálí – praví Hospodin zástupů –
že po nich nezůstane kořen ani větev! Vám, kdo ctíte mé jméno,
vzejde slunce spravedlnosti, které má na svých křídlech uzdravení.“
(Malachiáš 3,19-20)*

Draží čtenáři, bratři a sestry,

prožili jsme jubilejní dny Sametové revoluce a svatořečení Anežky České. Jsou to dojemné vzpomínky, zvláště pro ty, kdo se oněch událostí zúčastnili osobně. Výše citovaný prorok Malachiáš připomíná, co se stane s bezbožným. Na svatých, kteří ctili jméno Boží, pak vidíme, jak přinášejí spravedlnost a uzdravení – to se do určité míry vyplnilo tenkrát před třiceti lety, jen s tím pálením suchých větví to nedopadlo tak dramaticky, byla to přece „sametová revoluce“! Václav Havel správně poznamenal, že „nejsmo jako oni“. Se svatou Anežkou přišlo i uzdravování společnosti – svoboda slova, vzdělání, kultura, podnikání... Ale prorok Malachiáš mluví o posledním soudu a definitivní nejvyšší spravedlnosti! Klíčem ke spáse je úcta k Bohu. Ne pobožnůstkářství a falešná rádobý zbožnost, ale respekt a uctívání živého Boha. Společnost bude Boží spravedlností jednou provždycky rozdělena na ty, kdo Boha ctí a na ty, kdo jej nechťejí uctívat... Svoboda, které jsme dosáhli a za kterou musíme stále bojovat, tak bude buď využita či promarněna vůči soudu, kterým všichni projdeme... Karel Kryl byl prorokem – po zradě komunistů v roce 1968 nám zpíval v písni Znamení doby: „K výkazu ztrát připište sebe, že jste jen couvali mlčky a kvapně, zato když brát chtěli vám nebe, že jste jim kývali, Bože, tak trapně! Přes čelo stín – znamení studu, znamení malého lidského strachu, na pití blín, k zábavě nudu, k důvěře podlého a nasypat hrachu!“ Kéž by tato slova neožila v naší době, kdy ustupujeme šířícímu se pohanství a bezbožnosti...
Svatá Anežko Česká, přimluv se za nás u Boha!

Pater Petr

Vzpomínka na svatořečení Anežky České v roce 1989

Jak se pak divili všichni skeptici, když z bolševického Československa začínaly přijíždět zvláštní vlaky (byly čtyři), autobusy (bylo jich hodně přes sto), nespočítaně aut a jeden letecký speciál. A nebyli to ani odboráři, ani lidoví milicionáři s manželkami odměnou za zásluhy o výstavbu socialismu, ale skuteční poutníci. Celkem jich přijelo nebo přiletělo z vlasti asi deset tisíc. Kolik krajanů, včetně Němců, našich bývalých občanů, přibýlo z celého světa, nikdo nespočítal. Ještě dva dny před svatořečením vypadalo vše beznadějně chaoticky, nebylo člověka, který by nám byl přesně řekl, co a jak se bude dít. Báli jsme se, že vše skončí fiaskem, a prosili jsme Anežku, aby nás svou přímlovou ochránila před mezinárodní ostudou. Znalci poměrů nás však uklidňovali: „Nebojte se, vše dopadne dobře, Italové jsou sice bordeláři, ale zato geniální improvizátoři.“ O pravdivosti těchto slov jsem se přesvědčil hned příští den, kdy jsem do chrámu svatého Petra uvedl a hlavnímu papežskému ceremoniáři – biskupu Pietru Marinimu, jenž Svatého otce provází na všech jeho cestách, – představil ty, kdo z Čechů budou při zítřejší papežské mši lektorovat, číst přímlovky, nést obětní dary, zpívat. Začala generální zkouška. Návlek nástupů, odchodů, pokleků, úklonů řídil s obdivuhodnou elegancí biskup ceremoniář.

Na přípravě svatořečení Anežky České pracovaly dva výbory, jeden v Římě, v čele s biskupem pro český exil Jaroslavem Škarvadou, a jeden v Praze, jemuž předsedal pražský pomocný biskup Antonín Liška.

Den či dva po našem příjezdu byla neděle a my byli pozváni do vatikánského rozhlasu na mši, která se zrovna v tu neděli vysílala v českém jazyce. Shromáždili jsme se před kaplí. Dva hloučky. V jednom nás deset z Prahy, v druhém dvě desítky tamních Čechů. Vzájemně jsme se poměřovali. Mši svatou sloužil ředitel českého vysílání jezuita Josef Koláček, lekce četli manželé Pavel a Zdena Konzaloovi od nás. Recitace mešního ordinaria překlenovala vzdálenost mezi oběma hloučky. Po pozdravení pokoje, svatém přijímání a závěrečném požehnání jsme vyšli z kaple už jako jedno společenství.

Římem a jeho jedinečnou atmosférou jsem byl okouzlen jako dosud žádným městem. Na jeho prohlídku jsem však neměl, jako nikdo z našeho předvoje, čas, neboť ne vše bylo připraveno tak, jak jsme si představovali. Jeden z členů římského organizačního výboru prohlašoval ještě měsíc před kanonizací – pak se nám za to omlouval – že není třeba se vzrušovat, že z Prahy přijede beztak nanejvýš pár autobusů s dobře prokádrovanými „poutníky“, jejichž hlavní starostí budou nákupy. Zdá se, že ani ve Vatikánu neuvažovali jinak, neboť z obavy, aby Svatý Petr nezůstal při kanonizaci poloprázdný, rozhodli, že s Anežkou bude svatořečen i polský kapucín, bratr Adam Chmielowski.

Konečně neděle 12. listopadu 1989. Začátek slavnosti byl stanoven na půl desátou, ale už od osmi hodin jsme procházeli uzávěrami a kordony karabiniérů s detektory, kterým jsme se museli vykázat místenkami. Nad vchodem do chrámu svatého Petra visely portréty obou nových světců. Mám rád liturgii, v níž nic nebrá-

ní tichému usebrání, to, co jsem však zažil ve svatopetrském chrámu – papež, kardinálové, stovky kněží, řeholníků a řeholnic, zpěv, liturgie papežské mše rozvinutá do plné nádhery (úchvatný tanec před Hospodinem) a sám obřad svatořečení se čtením životopisů obou nových světců a dekretů, jimiž byli prohlášeni za svaté – to vše bránilo sice soustředěné modlitbě, ale naplňovalo srdce, mysl, duši jinou, málokdy uchopenou modlitbou jášající církve zde tak reprezentativně shromážděné. Strhující slavnost pokračovala v pondělí dopoledne v Aule Pavla VI., kam jsme se jakýmsi zázrakem vtěsnali dávno před stanoveným setkáním se Svatým otcem. Na sestavování více než hodinového programu předcházejícímu papežské audienci jsem se podílel a moderoval jsem jej. Zpívali v něm Cantores Pragenses (sbor baziliky svatého Jakuba), Moravský cherubínský sbor z Brna a sbor litoměřických bohoslovců. Z titulu místopředsedy výboru pro Desetiletí pronesl Tomáš Halík řeč, v níž mezi jiným řekl, že se Anežka jistě přimlouvala za nás v dobách nejtěžších a tak oprávněně myslíme dnes „na proroctví, že tehdy, až bude svatořečena, bude v Čechách konečně dobře. Cítíme příchod těchto lepších dob ve vzduchu jako jarní vánek, dotýkající se už našich srdcí.“ Halík mluvil sice s patosem jemu vlastním, v této chvíli i patřičným, přesto mi není jasné, odkud vzal to proroctví, i když musím říct, že se to dobře poslouchalo. S ohromným nadšením, potleskem a skandováním „Ať žije kardinál Tomášek“, vešel uprostřed úvodního programu do auly muž, jehož životní cesta vrcholila ve chvíli, kdy česká církev jím vedená, a celý národ, stál na prahu svobody. Byl-li ovacemi uvítán Tomášek, jak potom vyjádřit nadšení, jakým byl při svém příchodu pozdravován papež Jan Pavel II. Svůj projev začal slovy: „Toto je den, který učinil Hospodin, radujme se z něho. Na oltář je povýšena ochránkyně církve v českých zemích.“ Papež dále vyslovil naději, že se bude pokračovat v jednáních mezi Československem a Vatikánem, aby mohly být obsazeny biskupské stolce a mohla být ustavena biskupská konference. Na závěr řekl: „Vaše pouť nesmí končit dnes. Její poslání si odnášejte do svého každodenního života.“

Papež byl viditelně dojat. Usmíval se, znovu a znovu žehnal. Mohutně zněl v závěru audience zpěv svatováclavského chorálu, československé hymny, hymnické písně Hospodine, pomiluj ny a opakované Christus vincit, Christus regnat,

Christus imperat. Skandované volání „Ať žije Svatý otec!“ a „Papež do Prahy!“ provázelo Jana Pavla při odchodu z auly. Každý se ho chtěl dotknout. Podával ruce vpravo, vlevo. Téhož dne odpoledne jsme se ještě zúčastnili mše svaté v chrámu svatého Pavla za Hradbami. Hlavním celebrantem byl slovenský kuriální kardinál Jozef Tomko. Liturgie byla trojjazyčná, zpívali jsme ze zpěvníčku, které nám byly rozděny, česky, slovensky a německy. Organizačně připravili tuto mši naši němečtí přátelé z Ackermann-Gemeinde, kteří si zachovali vztah ke své staré vlasti a Anežku Přemyslovnu považují stejně tak za svou jako my. Tuto mši jsem zbaven napětí z organizačních povinností prožíval intenzivně. Zřetelně jsem si uvědomoval katolicitu, všeobecnost církve a možnost její integrující role v rozhodávaném světě.

Se svolením převzato z knihy: Ne vším jsem byl rád.

Zprávy a oznámení

Advent

29. 11.: 15 hod. – zahájení Adventu v domově důchodců + Třemšínská kvítka

30. 11.: 17,30 hod. – veřejné zahájení Adventu u muzea v Rožmitále

1. 12.: 1. neděle adventní – **žehnání adventních věnců**

4. 12. a 18. 12. (středy): 7 hod. – **Roráty** – ranní mše se zpěvy při svíčkách

Inspiraci ke zpěvu rorátů najdete na: <http://roraty.jednoduse.cz/>

Úklid farního kostela

Ráda bych touto cestou oslovila všechny farníky a farnice bez rozdílu, protože zatímco sloužit Bohu u oltáře, ministrovat, hrát na varhany, zpívat, připravovat květiny či provádět nejrůznější opravy mohou jen někteří, do úklidu se může zapojit každý, když mu to umožní jeho zdravotní stav. Náš farní kostel potřebuje naši službu, jistě chceme, aby byl krásný i ve své čistotě, a k tomu můžeme přispět úplně všichni, i ti nejstarší. Už jen tím, že při vstupu do kostela využijeme prostornou čistící zónu a důkladně si očistíme obuv. Tím mj. podstatně ulehčíme práci těm, kteří tu uklízejí. V minulosti jsme vínový koberec luxovali každý týden, v poslední době jsme přešli na čtrnáctidenní cyklus, ten se nám ale neosvědčil, protože v případě, že se úklid neuskuteční, neuklízí se v kostele celý měsíc. Počet návštěvníků, kteří ročně navštíví náš kostel, rok od roku roste. Proto bych chtěla touto cestou poprosit vás, muže i ženy, a především ty mladé, aby se do úklidu zapojili. Na stolku pod kůrem je připravena listina, kam se můžete zapsat. Podle ní pak připravíme rozpis na další rok. Čím více nás bude, tím méněkrát na nás služba vyjde. Luxování koberce trvá cca 10 minut, věřím, že to budeme schopni s radostí obětovat.

Ivana Hoyerová, kostelnice

Den		Mše svaté a jiné události v Rožmitále a okolí od 25. listopadu do 8. prosince 2019				
		Starý Rožmitál		Hvoždany	Bělčice	Ostatní
		farní kostel Povýšení sv. Kříže	filiální kostel sv. Jana Nepomuckého			
Pondělí	25. 11.		---			
Úterý	26. 11.		---			
Středa	27. 11.		18,00 volná intence <i>Po mši sv. adorace</i>			14,30 mše sv. <i>Centrum soc. sl.</i>
Čtvrtek	28. 11.			18,00 far. spol.	17,00 mše sv.	
Pátek	29. 11.		17,00 svátost smíření 18,00 Za M. Vonáškovou, zetě a K. Kulovaného			15,00 Zahájení Adv. <i>Centrum soc. sl.</i>
Sobota	30. 11.					17,30 veřejné zahájení Adventu
Neděle	1. 12.	1. neděle adventní 8,30 Za rody Drazdíků a Větrovských <i>Při mši sv. žehnání adventních věnců</i>		10,10 mše sv.	11,15 b. sl.	
Pondělí	2. 12.		---			
Úterý	3. 12.		---			18,00 famí společ. <i>Panský dům</i>
Středa	4. 12.		7,00 mše sv., roráty volná intence			14,30 mše sv. <i>Centrum soc. sl.</i>
Čtvrtek	5. 12.				17,00 mše sv.	
Pátek	6. 12.		17,00 Hodina Božího milosrdenství svátost smíření, tichá adorace 18,00 volná intence			
Sobota	7. 12.		1. sobota 9,00 Za Václava Kressla, sestru Olgu, rodiče Novotných a jejich děti			
Neděle	8. 12.	2. neděle adventní 8,30 Na poděkování a prosba za B. pomoc a ochranu <i>Po mši sv. farní kavárna</i>		10,10 b. sl.	11,15 mše sv.	

Nestraš ho pořád tím nebem, nebo neusne!

Hele, čerte, když jsme u tebe pravdoláskaři zatracený, tak proč za námi furt lezeš?